

**ODVJETNIČKO DRUŠTVO
JELIČIĆ & PARTNERI d.o.o.**
Split, Kliška 29
OIB: 34488487135, MBS: 060445124
Tel: 021/315-806, 021/315-807

e-mail: odvjetnik.jelicic@gmail.com; bosnic.marina@gmail.com

Split, 17.travnja 2026.g.
Broj spisa: 9524

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

USTAVNA TUŽBA

podnositelja **SLAVKA GOTOVCA**, Vrgoračka 1, Split, OIB: 51981991511, zastupanog po punomoćnicima Miji Jeličiću i Marini Bosnić, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu JELIČIĆ & PARTNERI d.o.o. Split

radi poništenja:

- rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.broj Revd-3751/2025-2 od 27.siječnja 2026.g.
- presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.broj Pž-1140/2025-3 od 15.travnja 2025.g.

uslijed povrede temeljnih ljudskih prava zajamčenih odredbom čl. 29.st.1. i čl.48.st.1. Ustava RH

U 3 primjerka
U privitku: punomoć + prilozi

1/ Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revd-3751/2025-2 od 27.siječnja 2026.g., kojeg je podnositelj primio dana 18.ožujka 2026.g., podnositeljev prijedlog za dopuštenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-1140/2025-3 od 15.travnja 2025.g. odbijen je u dijelu koji se odnosi na naznačena pravna pitanja te je odbačen u dijelu koji se odnosi na povredu temeljnih ljudskih prava zajamčenih Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Podnositelj je prethodno navedeni prijedlog za dopuštenje revizije podnio temeljem odredbi čl. 385.a. st.1. i osobito čl. 385.a.st.2. ZPP-a, te na ovaj način dokazuje dopuštenost ustavne tužbe obzirom na iscrpljen pravni put.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom broj Pž-1140/2025-3 od 15.travnja 2025.g. **nezakonito je preinačio zakonitu presudu Trgovačkog suda u Splitu broj P-707/2018 od 24.ožujka 2021.g.** i odbio je kao neosnovan tužbeni zahtjev kojim je utvrđeno da je temeljem Ugovora o ustupanju potraživanja od 5.rujna 2007.g. potraživanje koje tuženik pod 1/ (Stečajna masa iza ITS d.o.o.) ima prema tuženiku pod 2/ (Grad Split) temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g. trenutkom sklapanja tog Ugovora o ustupanju s cjelokupnim glavnim i sporednim potraživanja u cijelosti prešla na podnositelja ove tužbe (tužitelj Slavka Gotovca).

U obrazloženju drugostupanjske odluke sud, u bitnome, tvrdi:

- a) da je na temelju ispravno utvrđenog činjeničnog stanja prvostupanjski sud zaključio o osnovanosti tužbenog zahtjeva, ali da je takav zaključak prvostupanjskog suda rezultat pogrešne primjene materijalnog prava;
- b) da imajući u vidu sadržaj predmetnog Ugovora o ustupu potraživanja, sud dijeli ocjenu prvostupanjskog suda da se u konkretnom slučaju radi o cesiji umjesto ispunjenja, da je sklapanjem predmetnog ugovora, na podnositelja, kao cesionara, prenesena tražbina koju je ITS d.o.o. imao prema dužnicima HNK Split i Gradu Splitu u iznosu od 168.714,56 eura s pripadajućim kamatama;
- c) da iz podataka sadržanih u priklopljenom spisu Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13, kao i iz podnositeljevih navoda iznesenih tijekom postupka, proizlazi da se tražbina, koja je predmet Ugovora o ustupu potraživanja, u iznosu od 168.714,56 eura s pripadajućim kamatama odnosi na naknadu troškova s osnove uložених sredstava od strane ITS d.o.o. u poslovni prostor, u odnosu na koji je s HNK Split sklopio Ugovor o zakupu poslovnog prostora;
- d) da među strankama nije sporno da je do sklapanja predmetnog ugovora o ustupu potraživanja došlo tijekom trajanja postupka pred Općinskim sudom u Splitu, koji se vodio pod poslovnim brojem Pi-709/13 povodom tužbe ITS d.o.o. protiv HNK Split i Grada Splita kao solidarnih dužnika, predmet koje je bila upravo isplata iznosa od 168.714,56 eura s pripadajućim kamatama na ime povrata sredstava uložених u zakupljeni poslovni prostor;
- e) da nije sporno da Slavko Gotovac, podnositelj, a niti ITS d.o.o., tužitelj u parnici koja se vodila pred Općinskim sudom u Splitu, za vrijeme trajanja predmetne parnice nisu ni na koji način obavijestili sud, niti tuženike u tom postupku, o činjenici sklapanja Ugovora o ustupu potraživanja odnosno, da se je postupak pred Općinskim sudom u Splitu vodio i pravomoćno bio okončan u odnosu na ITS d.o.o., odnosno u odnosu na Stečajnu masu ITS d.o.o. u stečaju;
- f) da u navedenoj procesnoj situaciji, prema ocjeni tog suda, sukladno odredbi čl. 195. ZPP-a nije bilo zapreke da se parnica među istim strankama dovrši, ali da je podnositelj svoje procesnopravno ovlaštenje bio dužan uskladiti s novonastalom materijalnopravnom situacijom, što tužitelj u tom postupku nesporno nije učinio pa je parnica koja se vodila pred Općinskom sudom u Splitu pod poslovnim brojem Pi-709/13 u konačnici i okončana u odnosu na Stečajnu masu ITS d.o.o. u stečaju. Radi navedenog, sud zaključuje kako podnositelj Slavko Gotovac ne raspolaže ovršnom ispravom na temelju koje bi mogao naplatiti tražbinu koja mu je prenesena Ugovorom o ustupu potraživanja te da je tu činjenicu pokušao sanirati pokretanjem predmetne parnice;
- g) da se tražbina ITS d.o.o., a koju je podnositelj stekao sklapanjem ugovora o cesiji 5. rujna 2007., nije temeljila na pravomoćnoj i ovršnoj presudi Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016., već se temeljila na izvršenim ulaganjima u zakupljeni poslovni prostor, da činjenica da je predmetna tražbina u iznosu od 168.714,56 eura s pripadajućim kamatama nakon sklapanja predmetnog ugovora o cesiji utvrđena osnovanom u pravomoćnoj i ovršnoj presudi Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016., ne daje sama po sebi ovlaštenje podnositelju da se smatra vjerovnikom iz navedene ovršne isprave te da bi takvo ovlaštenje podnositelj eventualno imao da je ugovor o cesiji sklopljen nakon donošenja pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi-709/13, kada bi se sklopljenim ugovorom o cesiji mogao legitimirati kao novi vjerovnik na kojega je prešla tražbina iz ovršne isprave. Nadalje, sud navodi da je podnositelj eventualno mogao tražiti utvrđenje da je tražbina u iznosu od 168.714,56 eura s pripadajućim kamatama na temelju Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007. prešla na njega kao cesionara, ali da prihvatanju tužbenog zahtjeva kako ga je postavio podnositelj nije bilo mjesta upravo iz prethodno navedenih razloga.

Obzirom na:

- isprave na koje se sud drugog stupnja poziva;
- dokaze koji su jednoznačni i koji među strankama nisu sporni;
- žalbene razloge i prigovore koje su tuženici u svojim žalbama iznijeli te
- osobito obrazloženje prvostupanskog suda u dijelu koje se odnosi na utvrđene pravno relevantne činjenice, materijalno-pravnu osnovu, predmet spora, razloge za ovaj spor, istaknutu pravnu osnovu tužbe i tužbeni zahtjev, te osobito ocjenu dokaza u ovom postupku,

podnositelj smatra da je problem osporene odluke vrlo grubi propust preocjenjivanja izvedenih dokaza uslijed zanemarivanja stvarnog sadržaja dokaza, sadržaja tužbe, sadržaja odgovora na tužbu i sadržaja žalbi, što se svodi na propust krivnje nesavjesnim postupanjem suda ili drugim težim odlukom krivnje u postupanju suda.

Drugostupajski sud **nezakonitim postupanjem uskraćuje podnositelju pravo na dokazivanje postojanja pravnog odnosa i činjenice** kroz postupak pred sudom kojim treba ostvariti svoje imovinsko pravo naplatom ustupljene tražbine od dužnikovog dužnika, koja je uskraćena uslijed nezakonitih odluka suda u jednom dijelu pravnog odnosa među strankama, pa podnositelju na ovaj način sud drugog stupnja **uskraćuje pravo na sudska zaštitu**, što je još jedna povreda ustavnog jamstva iz Konvencije i Ustava RH kojima se jamči sudska zaštita pojedinačnih prava.

Ove razloge, obzirom na tvrdnje suda drugog stupnja koje su neistinite i netočne, podnositelj nije imao potrebe, niti je mogao to isticati jer se ovi problematični stavovi koji su rezultirali povredom podnositeljevih prava nisu ni pojavljivali kao sporni u tijeku postupka.

U odnosu na one prethodno citirane tvrdnje suda drugog stupnja, podnositelj daje slijedeće očitovanje:

- u odluci drugostupanskog suda, koja je ukinuta rješenjem Vrhovnog suda i koja je prethodila ovoj odluci, nije ispitana prvostupajnska presuda niti je sud drugog stupnja u toj odluci odgovarao na prigovore koji su izneseni u žalbama tuženika, nego upravo suprotno, sud je postupao mimo i preko tuženikovih prigovora iznesenih u žalbi te je zahtjev odbio jer navodno nije postojao identitet tražbina, a radilo se je o činjenici koja nije bila sporna. Sada kada Vrhovni sud RH nije prihvatio takvo obrazloženje, budući da nije imalo osnove u izvedenim dokazima, drugostupajski sud donosi odluku pozivajući se na jedan neosnovani žalbeni razlog tuženika pod 1/. Jedino što podnositelj može zaključiti je to da je sud ponovno izokretanjem činjenica, osobito grubom povredom ustavnih jamstava prava vlasništva, načela zakonitosti i načela legitimnog očekivanja počinio apsolutno bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354.st.2.toč.11. ZPP-a jer je drugostupajnska odluka proturječna dokazima na koje se poziva, proturječna je sama u sebi, kao i povredu u prekoračenju sudskih ovlasti iz čl. 365.st.1. i 2. ZPP-a.
- u ovom je predmetu sud prvog stupnja presudom 12 P-707/2018-38 od 24. ožujka 2021.g. usvojio deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje da je tražbina koja je bila predmet ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.g., u pravnom poslu kojeg su zaključili podnositelj s jedne strane kao primatelj ustupa potraživanja i prednik tuženika pod 1/, društvo ITS d.o.o. Split kao ustupatelj udjela, koju je tuženik pod 1/ imao prema tuženiku pod 2/ Gradu Splitu i dr. temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.g. u trenutku sklapanja spomenutog ugovora u cijelosti prešla na podnositelja Slavka Gotovca budući da je u postupku utvrđeno da su tuženici osporavali prijenos te tražbine. Prvostupajski sud je za svoja stajališta dao uvjerljive, provjerljive, dostatne i razumljive razloge.
- povodom žalbi tuženika pod 1/ i 2/, zbog žalbenih razloga koje tuženici nisu ni isticali, u prekoračenju svojih ovlasti i proturječno činjenicama i mjerodavnom pravu sud drugog stupnja je donio presudu broj 3 Pž-2171/2021-5 od 29. studenog 2022.g. kojom je usvojio žalbe tuženika i preinačio prvostupajnsku presudu, te odbio tužbeni zahtjev, a tužitelja obvezao na plaćanje troškova postupka. Tužitelj je podnio prijedlog za dopuštenje revizije protiv prethodno navedene drugostupajnske odluke te je Vrhovni sud RH svojim rješenjem Revd-1240/2023-2 od 5. rujna 2023.g., ispravljenim rješenjem od 14. ožujka 2024.g., dopustio tužitelju podnošenje revizije u odnosu

na povredu temeljnog ljudskog prava na pravično suđenje i u njemu sadržana prava na obrazloženu odluku drugostupanjskog suda o bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. u vezi s primjenom odredbe čl. 373.a. ZPP-a.

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem Rev-411/2024-2 od 14. siječnja 2025.g. usvojio je reviziju i ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-2171/2021-5 od 29. studenog 2022.g. te je predmet vraćen drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Obzirom na činjenicu da je tužitelj u tijeku revizijskog postupka isticao povredu temeljnog ljudskog prava na pravično suđenje, što je utvrđeno i pred revizijskim sudom u predmetu Revd-1240/2023 i Rev-411/2024 kao činjenica, dodatnu sumnju u izostanak nepristranosti, a time i ponovnu povredu ovog jamstva pobudile su radnje u postupku naplate i raspodjele diobe stečajne mase. Naime, u izvješćima stečajne upraviteljice nisu prikazane potpune i realne činjenice vezane za ovaj predmet, a rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj St-596/2017-98 od 13. travnja 2025.g. prihvaćen je prigovor podnositelja kao izlučnog vjerovnika te je odlučeno da nema uvjeta za diobu, s posebnim osvrtom na očitovanje stečajne upraviteljice putem iskazane punomoćnice, u kojem se prejudicira sudska presuda pred Visokim trgovačkim sudom RH u ovom predmetu, pa se ponovno ističe prigovor da pred drugostupanjskim sudom podnositelj nije imao pravično suđenje.

- za razliku od drugostupanjske odluke od 29. studenog 2022.g. u kojoj je drugostupanjski sud tvrdio da je u prvostupanjskoj presudi počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a te je protivno odredbi čl. 8., čl. 221. st. 1., 2., 3. i 4. i čl. 221.a. ZPP-a, pribjegao izokretanju činjenica i preocjenjivanju ispravno valoriziranih dokaza, čime je **arbitrarno i proturječno** nespornim činjenicama uz drastične povrede procesnog prava povrijedio zakon na štetu podnositelja, **sada u osporenoj odluci ispravnima prihvaća sva utvrđenja prvostupanjskog suda, ali umjesto ranijih procesno-pravnih razloga sada tvrdi da presuda nije zakonita jer da je pri donošenju presude prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo (?).** (točka 13. obrazloženja).

Niti u jednom dijelu obrazloženja osporene odluke **nema ni naznake o tome koju normu materijalnog prava bi prekršio sud prvog stupnja, odnosno koje je to materijalno pravo u prvostupanjskoj presudi povrijeđeno.**

Ovdje imamo jednu arbitrarnu tvrdnju, za koju nema ni pokušaja obrazlaganja ili davanja logičkih, uvjerljivih, razumljivih ili provjerljivih razloga. Štoviše, priznajući sve činjenice koje je utvrdio sud prvog stupnja istinitim i ispravnim (točka 15. obrazloženja), priznajući činjenicu i prihvaćajući ocjenu prvostupanjskog suda da se u konkretnom slučaju radi o cesiji umjesto ispunjenja odnosno zauzimajući stajalište da je sklapanjem predmetnog ugovora o ustupu potraživanja tražbina koju je tuženik pod 1/ imao prema tuženiku pod 2/ i Hrvatskom narodnom kazalištu u iznosu od 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama ova tražbina s tuženika pod 1/ prešla na podnositelja, **i drugostupanjski sud je praktično priznao osnovu istaknutog zahtjeva,** (točka 19. obrazloženja) pa je doista čudno i nerazumljivo kako na temelju ovih činjenica i pravnih stajališta sud drugog stupnja može zaključiti da tužbeni zahtjev nije osnovan. Ovdje imamo takvu proturječnost iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a u drugostupanjskoj odluci da ona sama po sebi predstavlja osnovu za zaključak izostanka pravičnog suđenja i povrede načela zakonitosti te prava vlasništva u širem smislu.

Ono što je u obrazloženju navedeno, što se tiče osnove ukidanja, a radi se o arbitrarnoj i pogrešnoj tvrdnji da je prvostupanjski sud povrijedio nedefinirano materijalno pravo, očituje se u točkama 23., 24., 25. i 26. obrazloženja, odnosno na osmoj i početku devete stranice obrazloženja.

- U točki 23. obrazloženja drugostupanjski sud iznosi nespornu činjenicu da za vrijeme trajanja parnice između tuženika, podnositelj kao ni tuženik pod 2/ nisu obavijestili sud o činjenici sklapanja ugovora o ustupu potraživanja. Međutim, nejasno je zbog čega je ta činjenica bitna i kako ona utječe na prava stranaka u ovoj parnici. Budući da je ovo pitanje već raspravljeno, sama činjenica iznošenja ove konstatacije ukazuje na potrebu stvaranja prividnih razloga za odbijanje tužbenog zahtjeva, pa je očito zbog toga i izostalo obrazloženje zbog čega se ova činjenica uopće iznosi.

U točki 24. obrazloženja drugostupanjski sud navodi: „24. U navedenoj procesnoj situaciji (?), prema ocjeni ovog suda, sukladno odredbi čl. 195. ZPP-a nije bilo zapreke da se

parnica među istim strankama dovrši, ali je tužitelj svoje procesnopravno ovlaštenje bio dužan (!) uskladiti s novonastalom materijalnopravnom situacijom, što tužitelj u tom postupku nesporno nije učinio.

Nije jasno, niti o tome ima bilo kakve naznake, iz koje to procesnopravne (*obzirom da se govori o procesno-pravnoj situaciji*) ili iz koje to materijalnopravne odredbe mjerodavnog zakona proizlazi **dužnost** po kojoj bi primatelj ustupa bio dužan stupiti u parnicu ili obavijestiti dužnike o stjecanju tražbine temeljem konkretnog pravnog posla? Budući da na ovo pitanje nema odgovora u odluci drugostupanjskog suda i ovakvi šturi i nepotpuni navodi ukazuju na to da podnositelj nije imao pravično suđenje pred sudom drugog stupnja i da mu je zbog nezakonitog postupanja suda oduzeto njegovo zakonito stečeno pravo.

- drugostupanjski sud tvrdi da je Slavko Gotovac bio dužan stupiti u parnici umjesto ITS d.o.o., a istodobno tvrdi da je ITS d.o.o. opravdano vodio i dovršio parnicu za tražbinu koja je bila predmetom prijenosa. Prije svega, za subjektivnu preinaku je nužan pristanak tuženika, pa je neizvjesno bi li tuženici pristali na subjektivnu preinaku. Iz toga proizlazi da podnositelj to, za razliku od krivog stava suda drugog stupnja, nije bio dužan napraviti, a pitanje je je li to uopće bilo moguće obzirom na prava tuženika.

Dužnost obavješćavanja o cesiji tražbine ima učinka jedino nakon ispunjenja, jer ako je dužnik obvezu ispunio ranijem vjerovniku, a prethodno nije obavješten o ustupu te tražbine, onda se smatra da je svoju obvezu ispunio. U protivnom, ako je obavješten o ustupu tražbine, a obvezu izvrši ranijem vjerovniku, onda odgovara i novom vjerovniku.

U ovakvoj situaciji, praktično, a to je sud drugog stupnja i naveo, zbog odbijanja tuženika da ispune svoju obvezu prema tužitelju, drugostupanjski sud uskraćuje pravo podnositelju na pristup sudu te odbijaju deklaratorni tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje konkretnog prava.

Ovakav stav bi se mogao eventualno i razumjeti u slučaju da je podnositelj postavio kondemnatorni zahtjev, što ovdje definitivno nije slučaj. Da stvar bude gora, sud drugog stupnja upućuje na odredbu čl. 195. ZPP-a i priznaje pravo stranci koja je otuđila stvar ili pravo oko koje teče parnica, da parnicu među istim strankama dovrši, a ta odredba propisuje i pravo stranke koja je pribavila stvar ili pravo stupiti u parnicu uz pristanak obje stranke, što se ovdje nije dogodilo. Pritom kao razlog odbijanja tužbenog zahtjeva sud drugog stupnja nalazi povredu materijalnog prava, a ovo nije materijalnopravna norma, s jedne strane, a s druge strane ova norma ne propisuje obvezu nego pravo i mogućnost stjecatelja na stupanje u parnicu.

- Sada dolazimo do nevjerojatne gramatičke i suštinske nelogičnosti, a bolje rečeno do **izokretanja sadržaja tužbe i tužbenog zahtjeva** kao i dokaza u postupku, jer u točki 25. obrazloženja drugostupanjski sud praktično tvrdi da u vrijeme sklapanja ugovora o cesiji od 5. rujna 2007.g. tražbina koju je Slavko Gotovac stekao od društva ITS d.o.o. nije utemeljena na pravomoćnoj i ovršnoj presudi Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7. lipnja 2016.g., već da se temeljila na izvršenim ulaganjima u zakupljeni poslovni prostor.

Kada se pogleda sadržaj tužbe i tužbeni zahtjev, onda je nesporno da je predmet tužbe deklaratorni zahtjev na utvrđenje da je na temelju ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.g. potraživanje koje je tuženik pod 1/ imao prema tuženiku pod 2/ , koje je tuženik pod 1/ osporavao, a koje je u parnici potvrđeno kao konzistentno i koje predstavlja obvezu tuženika pod 2/ i dr. prema tuženiku pod 1/ iz osnove koja je bila temelj spomenute parnice, prešlo na podnositelja Slavka Gotovca.

Dakle, ono što drugostupanjski sud tvrdi da je predmet utvrđenja nije predmet utvrđenja nego se radi o izokretanju činjenica čime je ponovno povrijeđeno podnositeljevo Ustavom zajamčeno pravo na pravično suđenje.

Iznoseći tvrdnju da bi na ovakav zahtjev podnositelj eventualno imao pravo da je ugovor o cesiji sklopljen nakon donošenja pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu posl.br. Pi-709/13, drugostupanjski sud iznosi stav da se tražbina ne može prenijeti na drugoga ako je predmet sudskog postupka, ili još gore da se tražbina koja pravomoćno nije utvrđena u parnici ne može prenijeti na drugoga, a slijedom toga da se ni buduće tražbine ne mogu prenositi, što je nerazumljivo i neutemeljeno.

Sud drugog stupnja u točki 25. navodi: „Dakle, iz navedenog slijedi kako je tužitelj eventualno mogao tražiti utvrđenje da je tražbina u iznosu od 168.714,56 EUR s pripadajućim kamatama na temelju ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007.g. prešla na njega kao cesionara, međutim, prihvaćanju tužbenog zahtjeva kako ga je postavio tužitelj nije bilo mjesta upravo iz naprijed navedenih razloga.“

Kad bi ova prethodno citirana tvrdnja bila točna, onda je ona proturječna tvrdnji iz točke 13. obrazloženja gdje sud drugog stupnja tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo jer iz ovoga proizlazi da je tužbeni zahtjev odbijen iz procesnopравnih razloga.

Drugo, upravo ono što sud drugog stupnja tvrdi da podnositelj ima pravo, a sadržano je u prethodnom citatu točke 25. obrazloženja, podnositelj tužbenim zahtjevom i traži jer je upravo tražio utvrđenje da je tražbina koja je presuđena u predmetu Pi-709/13 presudom od 7. lipnja 2016.g., koja je nastala temeljem osnove ulaganja u prostor tuženika, trenutkom sklapanja ugovora prešla na podnositelja, s jedinom razlikom što podnositelj nije označio novčani iznos, odnosno visinu te tražbine, ali je ta tražbina određiva i iznosi upravo onoliko koliko je citiranom presudom presuđeno.

Ovakav arbitraran pristup i pretjerano formaliziranje koje nema temelja ni u jednoj normi pozitivnog prava ukazuje na izostanak poštenog suđenja i na postupanje protivno mjerodavnom pravu na podnositeljevu štetu.

- Osporenom drugostupanjskom odlukom, sud je nezakonito preinačio zakonitu presudu Trgovačkog suda u Splitu broj P-707/2018 od 24.ožujka 2021.g. i odbio je tužbeni zahtjev kojim je utvrđeno da je temeljem Ugovora o ustupanju potraživanja od 5. rujna 2007.g. potraživanje koje tuženik pod 1/ (stečajna masa iza ITS d.o.o.) ima prema tuženiku pod 2/ (Grad Split) temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g. trenutkom sklapanja tog Ugovora o ustupanju s cjelokupnim glavnim i sporednim potraživanja u cijelosti prešla na podnositelja (Slavko Gotovac), jer smatra da je ovako postavljeni tužbeni zahtjev, u kojem nije točno naveden iznos iz presude, razlog za odbijanje tužbe zbog navodne pogrešne primjene materijalnog prava. Ako tužbeni zahtjev nije određen ili ako nije odrediv, pa ga kao takvog nije bilo moguće usvojiti, onda su to zasigurno procesnopравni, a ne materijalnopravni razlozi za odbijanje tužbenog zahtjeva.

Pored toga, tužbeni zahtjev je jasan i određen, pa nije bilo ni procesnopравnih razloga za odbijanje tog i takvog tužbenog zahtjeva.

Ono što je u obrazloženju presude navedeno, proturječno je samo sebi i razlozima odluke, a osobito je proturječno nespornim činjenicama i praktično se radi o uskrati prava na koje tužitelj definitivno polaže pravo i koje ima, pa i po stajalištu suda drugog stupnja, koji je, što je posebno interesantno, potpuno odstupio od svojih stajališta vezanih za činjenice i primjenu materijalnog prava, koje je bio zauzeo u ranijoj ukinutoj presudi.

DOKAZ: pregled presude Visokog trgovačkog suda RH posl.br. 3 Pž-2171/2021-5 od 29.studenog 2022.g., pregled prijedloga za dopuštenje revizije od 1.veljače 2023.g., pregled tužbe tužitelja društva ITS d.o.o. protiv tuženika HNK Split i Grada Splita od 21. studenog 2001.g., pregled Ugovora o ustupanju potraživanja od 5.lipnja 2007.g., pregled presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g., pregled presude Županijskog suda u Splitu broj Gž-3206/2016 od 18.siječnja 2017.g., pregled rješenja Županijskog suda u Rijeci broj Gž Ovr-872/2017-4 i Gž Ovr-872/2017-5 od 3.siječnja 2019.g., pregled rješenja Općinskog suda u Splitu broj Ovr-2020/2017 od 6.veljače 2019.g., pregled rješenja Županijskog suda u Varaždinu broj 18 Gž Ovr-374/2019-2 od 28.veljače 2020.g., pregled presude Županijskog suda u Zagrebu broj 31 Gž-3465/18-3 od 16.listopada 2018.g., pregled rješenja Vrhovnog suda RH broj Rev 675/2019-3 od 11.lipnja 2019.g., pregled rješenja Županijskog suda u Zagrebu broj 31 Gž-3546/19-5 od 25.veljače 2020.g., pregled rješenja Općinskog suda u Splitu broj P-943/20 od 29. lipnja 2020.g., pregled tužbe tužitelja Slavka Gotovca od 17.prosinca 2018.g., pregled presude Trgovačkog suda u Splitu broj 12. P-707/2018-38 od 24.ožujka 2021.g., pregled žalbe prvotuzenog od 1.travnja 2021.g. i žalbe drugotuzenog od 30.ožujka 2021.g. izjavljene protiv presude Trgovačkog suda u Splitu broj 12. P-707/2018-38 od 24.ožujka 2021.g., pregled rješenja Vrhovnog suda RH

Revd-3751/2025-2 od 27.01.2026.g., pregled presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-1140/2025-3 od 15.travnja 2025.g., pregled prijedloga za dopuštenje revizije protiv presude PŽ-1140/2025-3 od 15.travnja 2025.g.

2/ Pored nespornih činjenica koje je konstatirao u pobijanoj odluci, **drugostupanjski sud je zanemario ili iz drugog razloga propustio utvrditi ono što je utvrdio prvostupanjski sud:**

- a) da je predmet ovog spora zahtjev podnositelja na utvrđenje da je temeljem Ugovora o ustupu potraživanja od 5.rujna 2007.g. i to trenutkom sklapanja tog Ugovora, koji je sklopljen između društva ITS d.o.o. Split kao pravnog prednika tuženika pod 1/ i ustupitelja potraživanja, te podnositelja kao primatelja ustupa, na podnositelja u cijelosti prešlo potraživanje koje tuženik pod 1/ ima prema tuženiku pod 2/ temeljem pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g. (*str.6., peta alineja obrazloženja prvostupanjske presude*), kako bi sukladno odredbi čl. 32. st.1. Ovršnog zakona u vezi s odredbama čl. 80., čl. 81. st.1., čl. 82. st.1. i čl. 88. st.1. ZOO-a dokazao pravo na naplatu te tražbine od drugotuženika i dr., i to umjesto tuženika pod 1/ koji je ovu tražbinu ustupio podnositelju umjesto ispunjenja;
- b) da je između tvrtke ITS d.o.o. Split i podnositelja Slavka Gotovca 5.rujna 2007.g. zaključen Ugovor o ustupu potraživanja kojim tvrtka ITS d.o.o. ustupa podnositelju, a podnositelj preuzima potraživanje koje tvrtka ITS d.o.o. Split ima prema HNK Split i Gradu Splitu u protuvrijednosti iznosa od 168.714,56 EUR-a s pripadajućim kamatama i svim drugim pravima, a u odnosu na koje potraživanje se kod Općinskog suda u Splitu vodi postupak pod brojem IP-1997/01 u pravnoj stvari tužitelja ITS d.o.o. protiv tuženika HNK Split i Grada Splita radi isplate tog potraživanja, a koji Ugovor o ustupu potraživanja je ovjeren u potpisu kod javnog bilježnika Jagode Makelja Šuljić iz Splita pod brojem OV-12908/07 od 6.rujna 2007.g. (*str.7., prva alineja obrazloženja prvostupanjske presude*);
- c) da je između stranaka sporno je li sklapanjem Ugovora o ustupu potraživanja od 5.rujna 2007.g. na tužitelja prenesena tražbina koju je društvo ITS d.o.o. kao pravni prednik tuženika pod 1/ imalo prema HNK Split i Gradu Splitu i radi isplate koje tražbine se kod Općinskog suda u Splitu vodio parnični postupak u kojem je donesena pravomoćna i ovršna presuda pod posl.br. Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g. u korist tužitelja ITS d.o.o. kao i je li podnositelj svoja prava vezana uz tu tražbinu **mogao ostvariti samo u okviru stečajnog postupka nad tuženikom pod 1/** (*str.8., druga alineja obrazloženja prvostupanjske presude*);
- d) da je pregledom **parničnog spisa** Općinskog suda u Splitu posl.br. **Pi-709/13, koji se ranije vodio pod posl.br. P-1977/01 utvrđeno** da je pravomoćnom i ovršnom presudom donesenom u tom postupku pod brojem Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g. naloženo tuženicima HNK Split i Gradu Splitu da solidarno tužitelju ITS d.o.o. Split isplati iznos od 1.100.000,00 kn s kamatama i da je ta presuda pravomoćna od 18.siječnja 2017.g. a ovršna 14.ožujka 2017.g. (*str.9. zadnja alineja obrazloženja prvostupanjske presude*);
- e) da iz Ugovora o ustupanju potraživanja od 5.rujna 2007.g. ovjerenog pod brojem OV-12908/07 od 6.rujna 2007.g., zaključenog između društva ITS d.o.o. kao ustupitelja i Slavka Gotovca kao primatelja ustupa proizlazi:
  - da se **pred Općinskim sudom u Splitu vodi postupak u pravnoj stvari tužitelja ITS d.o.o. Split** protiv tuženika HNK Split i Grada Splita radi isplate pod brojem **IP-1997/01 u kojem tužitelj od tuženika traži da mu solidarno isplate iznos u protuvrijednosti od 168.714,56 EUR-a** s kamatama;
  - da je Slavko Gotovac dao pozajmicu društvu ITS d.o.o. u iznosu od 1.555.393,49 kn i da radi toga (očigledno se radi o prijeboju) društvo ITS d.o.o. ustupa potraživanje koje ima prema HNK Split i Gradu Splitu Slavku Gotovcu umjesto ispunjenja obveze vraćanja zajma;
  - da je društvo ITS d.o.o. ustupilo, a da je Slavko Gotovac preuzeo potraživanje umjesto zahtjeva za povrat pozajmice i da je ugovoreno s te osnove **sva prava u parničnom postupku pod brojem IP-1997/01 ustupom prelaze na Slavka Gotovca**, s tim što je podnositelj bio ovlašten stupiti u parnicu umjesto ITS-a (*str. 10. obrazloženja prvostupanjske presude*).

Prema odredbi čl. 375.st.1. ZPP-a u obrazloženju presude suda drugog stupnja trebaju biti ocijenjeni svi dokazi i pravna stajališta koja su od odlučnog značenja te sud mora jasno i uvjerljivo označiti razloge koje je u obzir uzeo kada je donosio konkretnu odluku. Kako je to u ovom slučaju izostalo, obzirom na nesporne činjenice koje su u postupku utvrđene te obzirom na mjerodavno materijalno pravo koje se u ovom slučaju treba primijeniti, podnositelj zaključuje da u ovom postupku **nije imao ni pravično ni zakonito suđenje pred sudom drugog stupnja.**

Sud sve izvedene dokaze mora ocijeniti, a svoju odluku opravdati uvjerljivim i logičnim razlozima kako bi se moglo provjeriti ima li takva odluka pravnu i činjeničnu osnovu, što je sukladno praksi *Vrhovnog suda iz odluke Rev-2372/88 od 6.lipnja 1989.g.*, kao i *Županijskog sud u Bjelovaru u odluci GŽ-616/00 od 16.03.2000.-IO 1/01-193*, te brojnih drugih odluka koje se odnose na tu temu. Ovakav stav potvrđuje i *Vrhovni sud u odluci VS, Rev 76/81 od 26.05.1982.-PSP 21/198* kada navodi da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama i onda kada sud nije obrazložio koje činjenice važne za odluku smatra istinitim i na čemu zasniva svoju odluku, kada je izostao zaključak i ocjena navedenih dokaza, kad ne postoje razlozi o tome kojim je dokazima poklonio vjeru, a kojim nije. Stoga je stav i način odlučivanja u konkretnoj osporenoj odluci u suprotnosti s recentnom sudskom praksom i citiranim odlukama.

U sličnoj procesno-pravnoj i materijalno-pravnoj situaciji, gdje je sud prvog stupnja ispravno utvrdio činjenično stanje i donio presudu kojom je usvojio tužbeni zahtjev, sud drugog stupnja je preocjenjivanjem dokaza, isticanjem razloga koji ne postoje, bez omogućavanja protivnoj stranci da u tom slučaju sudjeluje u postupku, povodom tuženikove žalbe preinačio prvostupanjsku presudu i odbio tužbeni zahtjev, Ustavni sud Republike Hrvatske je donio odluku **U-III/2049/2005 od 30. siječnja 2008.g.** u kojoj je zauzeo sljedeće stajalište:

„Razmatrajući u konkretnom slučaju postupanje drugostupanjskog suda, kao donositelja odluke koju podnositelji osporavaju ustavnom tužbom, Ustavni sud je imao u vidu odredbe mjerodavnog Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01. i 117/03., u daljnjem tekstu: ZPP), u kojima su sadržani elementi načela neposrednosti, načela otvorenog pravosuđenja i drugih temeljnih načela parničnog postupka, mjerodavnih u ovom postupku.

Prema članku 4. ZPP-a, o tužbenom zahtjevu se odlučuje, u pravilu (a konkretan slučaj nije iznimka od tog pravila), na temelju usmenog, neposrednog i javnog raspravljanja. Prema članku 7. stavku 3. ZPP-a, sud ne može svoju odluku utemeljiti na činjenicama i dokazima o kojima strankama nije dana mogućnost da se izjasne.

Parnični sud, dakle, u načelu i koliko je to god moguće, sudi na temelju neposredne ocjene dokaza, što vrijedi za prvostupanjsko, ali i za drugostupanjsko sudovanje. Sud drugog stupnja odlučuje, u pravilu, na sjednici, ali može i sam održati raspravu (članak 362. stavak 2. ZPP-a), time da na nju pozove stranke, koje same odlučuju hoće li raspravi nazočiti ili ne. Jedino pod tim uvjetima drugostupanjski sud može mijenjati ocjenu izvedenih dokaza, a u protivnom se radi o apsolutno bitnoj povredi odredaba parničnog postupka onemogućavanjem raspravljanja pred sudom (članak 354. stavak 2. točka 7. ZPP-a), te o povredi ustavnog prava na pristup sudu i prava na pravično suđenje.

Osporena drugostupanjska presuda nije, prema tome, donesena na podlozi činjenica utvrđenih u prvostupanjskom postupku, a u drugostupanjskom postupku utvrđivanje činjenica provedeno je na način da stranke nisu imale pristupa sudu niti mogućnosti korištenja svojih postupovnih prava. Stoga je nakon usvajajuće prvostupanjske presude, u konačnici, cjelokupan parnični postupak okončan odbijanjem tužbenog zahtjeva, što ga, kao cjelinu, čini nepravičnim za podnositelje.

Slijedom navedenog, Ustavni sud je ocijenio da je u konkretnom slučaju došlo do povrede ustavnih prava podnositelja, zajamčenih odredbom članka 29. stavka 1. Ustava.“

To je što se tiče preocjenjivanja dokaza pred drugostupanjskim sudom, a kad su zaključci suda proturječni ispravama i dokazima koje je utvrdio prvostupanjski sud, što je u ovom slučaju evidentno osobito u pogledu primjene materijalnog prava, pravo na pravično suđenje je povrijeđeno i **uslijed nedostatka logičnog razumljivog i dostatnog obrazloženja.** U tom smislu Ustavni sud RH u svojoj odluci broj U-III-2086/2016 od 13. ožujka 2018. g. ističe:

„Ustavno i konvencijsko pravo na pravično suđenje zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava uključuje načelo učinkovite pravne zaštite, minimalni uvjet ostvarenja kojeg je iznošenje dostatnih i pravno

relevantnih razloga za donesenu odluku. Ono jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih tijela javne vlasti. Stoga, obrazloženja sudskih odluka odnosno odluka drugih nadležnih tijela koja ne sadrže relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana, upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupovnom i/ili materijalnopravnom smislu.

Iznijeti tvrdnju u drugostupanjskoj odluci da je razlog preinake prvostupanjske presude pogrešna primjena materijalnog prava, pritom ne navesti o kojem se to materijalnom pravu radi, o kojem propisu i kojoj normi se radi, a istodobno priznati činjeničnu i pravnu osnovu koju iznosi sud prvog stupnja, znači grubo odstupiti od standarda logičnog i pravičnog suđenja.

Ova osporena odluka ne udovoljava niti jednom zahtjevu pravičnog suđenja te je sud drugog stupnja u konkretnom slučaju povrijedio odredbu čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te odredbu čl. 29.st.1. Ustava RH, a kako se radi o povredi temeljnih ljudskih prava sporna drugostupanjska odluka je nezakonita.

Prema odredbi iz čl.365. ZPP-a drugostupanjski sud ispituje prvostupanjsku presudu u onom dijelu u kojemu se pobija žalbom, a ako se iz žalbe ne vidi u kojem se dijelu presuda pobija, drugostupanjski sud uzet će da se presuda pobija u dijelu u kojemu stranka nije uspjela u sporu.

Drugostupanjski sud ispituje prvostupanjsku presudu u granicama razloga određenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ovoga Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka.

Dakle, ova odredba ZPP-a propisuje pravila postupka po kojima sud drugog stupnja mora postupati prilikom ispitivanja drugostupanjske presude pa je propisano da se ne ispituje pravilnost prvostupanjske presude u cijelosti već samo u dijelu koji se žalbom pobija.

Tuženici u žalbi, kao niti tijekom postupka, ne dovode u pitanje istovjetnost tražbine iz ovog postupka s onom tražbinom pravomoćno dosuđenom presudom Općinskog suda u Splitu broj Pi-709/13 od 7.lipnja 2016.g. i tražbinom iz Ugovora o ustupu potraživanja pa je drugostupanjski sud u ponovljenoj odluci odustao od svoje ranije tvrdnje na kojoj je temeljio ukinutu odluku.

U žalbi je točno navedeno koji dio presude se pobija i iz kojeg razloga pa sud nije imao ovlasti niti je mogao ispitivati pitanja koja tuženici u žalbi nisu isticali kao sporna. Kad su u žalbi navedeni razlozi, drugostupanjski sud ispituje prvostupanjsku presudu u granicama tih razloga. Zbog toga je sud drugog stupnja u ponovljenoj odluci prihvatio sve činjenice koje je utvrdio prvostupanjski sud, ali kako tada otpadaju svi razlozi za odbijajuću presudu, onda u osporenoj presudi **konstruira propust materijalnog prava, a za odbijanje istodobno daje procesno pravne razloge.**

Posebno se naglašava da je nejasno iz koje činjenične osnove, ali isto tako iz koje procesnopravne osnove sud drugog stupnja, u zadnjoj rečenici točke 25. obrazloženja odluke, izvlači zaključak da je tužitelj eventualno mogao tražiti utvrđenje da je tražbina u iznosu od 168.714,56 EUR s kamatama temeljem Ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007.g. prešla na njega kao cesionara, te iz čega proizlazi pravni interes za takvu tužbu **kod nesporne činjenice da se radi o realiziranom ugovoru kojeg nitko ne osporava, nego tuženici osporavaju pravo na naplatu.** Za takav zahtjev, za razliku od stava drugostupanjskog suda, podnositelj nema pravnog interesa. Kondemnatornom presudom je tuženik pod 2/ obvezan na isplatu solidarno s još jednim dužnikom, a sporno je pitanje je li tražbina iz presude Pi-709/13 upravo ona tražbina koja je predmet ugovora o ustupu potraživanja od 5. rujna 2007.g. i ima li pravo podnositelj na naplatu od tuženika pod 2/ ili je to imovina tuženika pod 1/. Radi toga se deklaratornom tužbom traži da sud utvrdi postojanje određenog prava, kojim se dokazuje da upravo podnositelj ima pravo i da je vlasnik ove tražbine.

Podnositelj nije ovlašten kondemnatornim zahtjevom ostvariti svoje pravo ni prema tuženiku pod 2/ i drugom solidarnom dužniku, kao ni prema tuženiku pod 1/ jer se radi o presuđenoj stvari, pa je ovo

način, kako je ispravno utvrdio prvostupanjski sud, kojim podnositelj ostvaruje svoje pravo deklaratornom odlukom suda.

Što se tiče ovog pravnog pitanja Vrhovni sud RH zauzeo je stav da drugostupanjski sud postupajući na prethodno opisani način čini bitnu povredu odredaba postupka i to:

- u odluci broj **VS, Rev 736/03 od 12. studenog 2003.g.** gdje navodi da drugostupanjski sud čini bitnu povredu odredaba postupka kada preinači dio prvostupanjske presude koji nije pobijan žalbom;
- u odluci broj **Revr-48/2011-2 od 3.ožujka 2015.g.** u kojoj navodi „... budući tužitelj niti u žalbi nije tvrdio da je odluka o otkazu ugovora o radu tužitelja nezakonita zbog tog propusta, drugostupanjski sud je prekoračio svoje ovlaštenje iz čl.365. ZPP-a kojim su propisane granice ispitivanja prvostupanjske presude pa je na taj način drugostupanjski sud počinio relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354.st.1. u vezi s čl. 373.a ZPP koja je utjecala ili je mogla utjecati na pravilnost i zakonitost drugostupanjske odluke...“
Nadalje, sud navodi „... ovo iz razloga što je drugostupanjski sud svoju odluku zasnovao, između ostalog, i na činjenici koja nije bila predmetom utvrđenja pred prvostupanjiskim sudom i koju nije trebalo utvrđivati...“
Također, sud u ovom predmetu zaključuje da je drugostupanjski sud, ako je smatrao da postoje određeni prigovori (jer o tome u žalbi nema niti riječi), trebao ukinuti prvostupanjsku odluku radi otklanjanja povrede za koju smatra da je nastala pred sudom prvog stupnja.
- u odluci broj **Revt-288/2011-2 od 3.veljače 2016.g.** Vrhovni sud navodi da tuženik u svojoj žalbi nije osporio činjenično stanje koje se odnosi na pitanje oštećenja vjerovnika, niti način na koji je ta činjenica utvrđena, a drugostupanjski sud je u pogledu te činjenice utvrdio drugačije stanje ispitujući presudu izvan granica razloga navedenih u žalbi i izvan granica na koje sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti pa da je počinjena relativno bitna povreda odredaba postupka što predstavlja razlog za podnošenje revizije te razlog za ukidanje drugostupanjske odluke.
- u odluci broj **Rev 3310/2018-2 od 30. siječnja 2019.g.** sud navodi da je drugostupanjski sud postupio protivno odredbi iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 365. st. 2. ZPP-a jer je ispitivao prvostupanjsku presudu izvan granica razloga navedenih u žalbi.

Sud je povodom žalbe, izrazio prethodno navedeni zaključak da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo bez da je u presudi iznio o kojoj se to materijalnopravnoj odredbi radi, odnosno koja je to odredba materijalnog prava pogrešno primijenjena od strane prvostupanskog suda.

Za prvostupanjski sud očito nije bilo sporno pitanje je li podnositelj morao nastaviti parnični postupak na kojeg se sud drugog stupnja poziva pa kada je ta činjenica sporna za taj sud onda je dužan obrazložiti iz koje zakonske odredbe takav stav proizlazi. Na ovaj način **podnositelju je onemogućeno sudjelovanje u postupku** te mu je na nezakonit način uskraćeno pravo za naplatu svojega potraživanja. U situaciji kada sud preinačuje presudu i odbija zahtjev te se time podnositelju onemogućuje naplate potraživanja, sud je dužan obrazložiti zašto je tome tako i koje su to zakonske odredbe pogrešno primijenjene, odnosno do pogrešne primjene kojih je to materijalnopравnih odredbi došlo.

Ovakav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 3310/2018-2 od 30.siječnja 2019.g. u kojoj navodi da je drugostupanjski sud utvrdio činjenice koje među strankama nisu bile sporne tijekom postupka, a niti ih je podnositelj isticao u žalbi pa da je utvrđujući takve činjenice bez rasprave onemogućio stranci raspravljanje pa da je time počinjena bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354.st.2.toč.6. ZPP-a, što je razlog za ukidanje drugostupanjske odluke.

Sud drugog stupnja je izvršio „preocjenjivanje“ dokaza te je apsolutno izokrenuo i činjeničnu i pravnu osnovu te u takvoj situaciji nije opravdano mogao preinačiti prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu nego ju je eventualno, ako bi stvarno utvrdio činjenice koje to opravdavaju što ovdje nije slučaj, mogao ukinuti i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje pa je na ovaj

način počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354.st.2.toč.6. ZPP-a u svezi s odredbom čl. 373. ZPP-a.

3/ Kada se sud drugog stupnja poziva na ispitivanje prvostupanjske odluke sukladno žalbenim navodima tuženika pod 1/ i 2/ i kada tvrdi da je odluku ispitao sukladno ovlaštenjima ZPP-a na koja se poziva po službenoj dužnosti, istodobno **ne navodi koji su žalbeni razlozi u okviru kojih je ispitivao prvostupanjsku odluku, niti obrazlaže što je to ispitano po službenoj dužnosti.**

Vodeći računa o sadržaju žalbi, suština prigovora Grada Splita je u tvrdnji da se je pravo podnositelja moglo ispitivati jedino i isključivo u stečajnom postupku nad društvom ITS d.o.o. (*predzadnja i zadnja alineja na trećoj stranici i pet prvih alineja na četvrtoj stranici žalbe Grada Splita od 30.ožujka 2021.g.*).

Suština žalbe tuženika Stečajne mase iza ITS d.o.o. je u tvrdnji da je Ugovor o ustupanju ništetan pravni posao (*druga alineja na četvrtoj stranici žalbe*) te da temeljem tog Ugovora podnositelj nije ostvario pravo na naplatu tražbine od Grada Splita i dr. nego da to pravo pripada upravo ovom tuženiku. Tijekom postupka su od strane sudova otklonjeni prigovori o ništetnosti ugovora pa je ovaj osnovni prigovor tuženika u cijelosti otklonjen. Niti jedan od tuženika nije tijekom postupka osporio identitet tražbine niti je tvrdio da bi u bilo kojem dijelu došlo do pogrešne primjene materijalnog prava u prvostupanjskoj odluci, osim načelno gdje su izneseni ti razlozi, s tim što je sada drugostupanjski sud ispravno zaključio da pravni posao nije ništetan, da podnositelj ima pravo i pravni interes na utvrđenje da je tražbina prešla na njega, ali proturječno zaključuje da zbog pogrešne primjene materijalnog prava istaknuti zahtjev ne može biti usvojen, pa je drugostupanjski sud u prekoračenju svojih ovlasti, postupajući protivno ovlaštenju iz čl. 365. ZPP-a počinio apsolutno bitnu povredu odredaba postupka prekoračivši svoje ovlasti.

Kad bi se radilo o povredi materijalnog prava, sud u tom slučaju mora jasno i uvjerljivo označiti koju mjerodavnu normu točno određenog propisa je prvostupanjski sud u svojoj presudi povrijedio te zbog čega smatra da je ta povreda izvršena i na koji način je ona izvršena. U protivnom, radi se o arbitrarnoj odluci koja nema razloge.

Izvršena je i izrazito gruba povreda odredaba postupka iz čl. 365.st.2. ZPP-a kojom je propisano da drugostupanjski sud prvostupanjsku presudu ispituje u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354.st.2. **toč.2.,4.,8.,9.,13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava**, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka.

4/ Odredbom iz čl. 29.st.1. Ustava zajamčen je pristup sudu te pravo zainteresirane stranke na pravično odlučivanje.

Odredbom čl. 48.st.1. Ustava zajamčeno je pravo vlasništva. Sukladno praksi Europskog suda za ljudska prava i praksi Ustavnog suda RH to jamstvo sukladno Protokolu br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, država posredstvom sudova jamči i pruža pojedincima i za prava koja su izjednačena s vlasništvom u širem smislu kao što su prava na zaradu, zaštitu ulaganja i sl., koja se u konkretnom slučaju **preinakom zakonite prvostupanjske presude podnositelju bez valjane pravne osnove i bez jasnih kriterija i razloga oduzimaju.** Na taj je način podnositelju praktično oduzeto vlasničko pravo i povrijeđeno jamstvo poduzetničke i tržišne slobode.

Odredbom čl. 1.st.1. Protokola br.1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda propisano je jamstvo svakoj fizičkoj i pravnoj osobi na pravo mirnog uživanja svojeg vlasništva te **zabrana lišavanja vlasništva osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.**

U **odredbi čl. 49.st.1. Ustava zajamčena je poduzetnička i tržišna sloboda** kao temelj gospodarskog ustroja RH. Stavkom 2. Država se obvezala osigurati svim poduzetnicima jednak pravni

položaj na tržištu i zabranila je zlouporabu monopolskog položaja. U konkretnom slučaju, pored povrede vlasničkih prava zajamčenih čl.1. Protokola br.1. uz Konvenciju i čl. 48.st.1. Ustava RH uskraćuje se već stečeno pravo temeljem Ugovora o ustupanju i naplata tog prava u ovršnom postupku.

Ovdje, sud drugog stupnja oduzimanjem prava na naplatu stečenih prava temeljem pravnog posla ograničava vlasništvo podnositelju te mu protivno odredbi čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te protivno odredbama čl. 48.st.1. i čl. 49.st.4. Ustava ograničava i oduzima prava stečena ulaganjem kapitala, a to nije dopušteno ni moguće osim **na temelju zakona i uz pravično obeštećenje**. Drugim riječima, nezakonitim postupanjem sud drugog stupnja je oduzeo vlasnička prava i **ograničio prava stečena ulaganjem kapitala**, a to je moguće napraviti jedino i isključivo sukladno odredbi čl. 50.st.1. i 2. Ustava, odnosno sukladno odredbi čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju. U svojim brojnim odlukama, primjerice U-3B-1373/2009 od 7.srpnja 2009.g., U-3-517/2016 od 5.studenog 2019.g. i U-3-244/14 od 6.lipnja 2016.g. Ustavni sud RH je o ovim pitanjima zauzeo vrlo jasna i obvezujuća stajališta koja u konkretnom slučaju nisu poštivana, a utemeljena su na praksi iz brojnih odluka Europskog suda za ljudska prava, koja su također kao izvor prava obvezujuća u našem pravnom sustavu.

U konkretnoj parnici, koja je pokrenuta zbog toga što se među strankama pojavio spor oko toga:

- je li podnositelj kao primatelj ustupa umjesto ispunjenja tražbinu koju je stekao temeljem Ugovora ovlašten naplatiti u ovršnom postupku protiv drugotuženika ili isključivo u stečajnom postupku protiv prvotuženika iz ove parnice kao ustupitelja i
  - je li Ugovor o ustupu tražbine od 5.rujna 2007.g. ništetan pravni posao i slijedom toga je li tražbina koja je ustupljena spomenutim Ugovorom vlasništvo podnositelja ili tuženika pod 1/,
- sud drugog stupnja je oduzeo vlasničko pravo podnositelju i uskratio mu prava poduzetničke i tržišne slobode te legitimno očekivanje da će, umjesto tražbine koju je prema prvotuženiku imao temeljem zajma, zauzvat dobiti iznos novca kojeg prvotuženik kao njegov raniji dužnik ostvari u parnici protiv drugotuženika i dr.

Na ovaj način podnositelj je dokazao da mu je u drugostupanjskom postupku **zbog osobito teških povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom RH i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda**, i to uslijed nepravičnog postupka pred drugostupanjskim sudom pred kojim su počinjenje osobito teške povrede odredaba parničnog postupka uslijed čega je zbog pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno načelo zakonitosti te jamstvo prava vlasništva.

5/ Radi izloženoga, podnositelj predlaže da Ustavni sud Republike Hrvatske donese

ODLUKU

I/ Ustavna tužba se usvaja.

II/ Ukida se:

- rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revd-3751/2025-2 od 27.siječnja 2026.g.
- presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-1140/2025-3 od 15.travnja 2025.g.

te se predmet vraća Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, pred potpuno izmijenjenim vijećem, na ponovno raspravljanje i odlučivanje.